

אז עכשיו כשרשמית צמחו לי "כנפי המלאכית" גם אני יכולה כבר לסכם את חוויית הפונדקאות שלי ולשתף בסיפור הלידה.

את זה שאני רוצה להיות פונדקאית אני יודעת כבר מגיל 20, ועד שהגעתי לגיל 22, הגיל המתאים, ניסיתי למצוא דרכים להתחיל בתהליך, כמוכן שלא הצלחתי.

חודשיים לפני יום הולדת 22 כבר פניתי למירב ואורית והתחלנו בבדיקות, וביום הולדת 22 נפגשתי עם הזוג המהמם ששידכו לי, חתמנו בוועדה והתחלנו לעבוד.

אחרי הניסיון הראשון הייתי בטוחה שאני בהריון ושהדבר האחרון שנשאר לי לעשות זה לחשוב על דרך יצירתית ומרגשת לספר לאם המיועדת שעוד רגע והיא אמא על אמת, אבל לא יצא. גם הניסיון השני והשלישי כשלו, ואת הניסיון הרביעי התחלנו מלאי תקווה. התחלתי להכין את הגוף להחזרת העוברים, רצה הגורל ואבא שלי נפטר בפתאומיות. החלטתי שתהליך כזה לא מפסיקים, ובמהלך השבעה ביצעתי את ההחזרה הרביעית שבשעה טובה נקלטה! משם והלאה ההריון כלל הורמונים, בדיקות, והמון סבלנות וציפייה ללידה. ביום שישי האחרון, כשאנחנו בשבוע 36 ניגשנו לבצע מוניטור ואולטראסאונד על פי הוראת הרופאה. בעיית דופק במוניטור הריצה אותנו לחדר המיון ושם הוחלט לא לקחת סיכונים מיותרים ולהיכנס לחדר ניתוח.

האמא התיישבה לידי.

החזקנו ידיים וחיכינו וחיכינו ואז זה הגיע, הבכי הראשון של הילדה שהוביל מיד לבכי משותף שלי ושל האמא החדשה שנולדה. רגע כזה מזכיר לך למה מלכתחילה נכנסת לתהליך הזה.

כשישבנו יחד עם הפקידה מהרווחה ההורים החדשים סיפרו לי ולבעלי שהשם החדש שהם בחרו לילדה זה דניאל, השם של אבא שלי ז"ל.

אין ספק שהתהליך הזה היה מרגש ברמות מטורפות, מההודעה על הבטא החיובית ועד הרגע שאת קולטת מבט שונה מהאמא החדשה. כבר לא מבט מלא תקווה וציפייה, אלא מבט שאומר בעיקר המון "תודה" והתרגשות לקראת יציאה לחיים חדשים והתחלה חדשה.